422. Rosersberg, Norrsunda sn.

Pl. 63.

Litteratur: E. Brate, Anteckningar 1907 (ATA).
Äldre avbildning: Brate foto 1907 (ATA).

Stenen påträffades omkring 1902 i grunden till östra flygeln av slottet och restes vid nordvästra knuten av samma flygel.

Ljusgrå granit. Höjd 0,85 m.; framsidans bredd 0,76 m., högra kantsidans bredd 0,28 m. Fragmentet utgör övre delen av en runsten. Även toppen är emellertid avslagen, varvid en del av inskriften har gått förlorad. Stenen är ristad på två sidor, utom på framsidan (A) även på h. kantsidan (B). Ristningen är väl huggen och tydlig.

Inskrift:

A: **... si + aftiʀ mu - a ... ur × sin × auk + mu - a + b - - -**
5 10 15 20 25

B: **kunar + risti + run - ... isar + aftiʀ + mah sin si ...**
30 35 40 45 50 55

... [*þenn*]*si æftiʀ Mula*(?) ... *sinn ok Mula*(?) ... *Gunnarr risti run*[*aʀ þ*]*essaʀ æftiʀ mag sinn.*

»... denna (sten) efter Mule, sin ... och Mules ... Gunnar ristade dessa runor efter sin frände.»

Till läsningen: I 1 **s** saknas övre stapeln. 2 **i** har ingen bst; runan har sålunda icke varit **a**. Intet sk efter 7 **ʀ**. 8—9 **mu** äro fullt tydliga. Övre delen av runorna 10—11 är förstörd. Avståndet mellan r. 10 och r. 11 talar för att r. 10 har haft en bst t. h. Den kan därför icke ha varit annat än **k** eller **l**. **k** torde vara uteslutet, enär det i så fall borde ha funnits något spår kvar av bst. Av 11 **a** finnes hst:s nedersta del jämte v. bst. Därefter ett stycke av toppen bortslaget med några runor. Med hänsyn till det utrymme, som har funnits, har det följande ordet snarare varit **broþur** än **faþur**. Endast 12—13 **ur** är i behåll; av 12 **u** saknas övre delen, men runan torde vara säker. Runorna 20—23 synes ha varit samma namn som 8—11 **mu - a**. 20—21 **mu** äro fullt klara; de följande runorna äro skadade upptill. Dock finns något mera i behåll än vid 10—11. Runan 22 kan icke ha varit annat än **l**. Av bst i 23 **a** finns större delen i behåll. Efter 23 **a** följer ett tydligt sk. Av r. 24 finns endast nedersta delen kvar; den kan ha varit **b** eller **þ**. R. 26 torde ha varit **s**. Mellan 24 **b** och 26 **s** är plats för en runa, som dock är spårlöst borta. Efter 26 **s** finnes nedre staven av en runa.

På h. kantsidan börjar inskriften tydligen i den nedre raden. Av 28 **k** finns endast bst:s översta del i behåll. Efter 40 **n** finns övre delen av en hst i behåll. I övre raden börjar inskriften med 42 **i**. Av 44 **a** är mellersta delen bevarad med större delen av bst. Intet sk finnes efter 53 **h** och efter 56 **n**. — I nedre raden torde efter 38—41 **run -** ha funnits ytterligare en runa, **r** eller **ʀ**. I övre raden kan efter 58 **i** icke ha funnits plats för mer än en eller ett par runor.

Brate läser 2 **a**. Runan 10 anser även Brate ha varit **l**; likaså runan 22.

U 422 utgör toppstycket av en runsten. Av framsidans ristning torde hälften (eller något mindre) vara i behåll. Däremot förefaller det, som om kantsidans inskrift vore så gott som fullständigt bevarad, med undantag av ett par runor upptill och nedtill. Tydligen har nedre delen av kantsidan icke innehållit någon inskrift. Måhända har den icke varit så formad att den har lämpat sig för ristning.

Ett mansnamn *Muli* är känt från ännu ett par uppländska inskrifter: L 68 Stavsund, Skoklosters sn, och L 107 Uppsala. Det förekommer även i danska inskrifter, en gång såsom mansnamn (DR 121) och en gång såsom tillnamn (DR 347). Ursprungligen är *Muli* givetvis ett tillnamn: en som har en mule, en egendomligt formad mun. Som sådant är det väl belagt i fornvästnordiska källor.